

O svätom prijímaní II.

Nevyhnutné podmienky na prijatie svätého prijímania sa stanovili preto, aby sa nikto zbytočne neodrádzal od stola Pánovho. Naopak je zasa pochopiteľné, že sme povzbudzovaní k tomu, aby naša príprava k prijatiu sviatosti eucharistie bola čo najlepšia.

Pod výrazom „vzdialená príprava“ ku svätému prijímaniu, myslíme na opravdivý kresťanský život, tak aby sme mohli prijímať kedykoľvek. „Ja sa nijako zvlášť nepripravujem,“ hovorieval sv. Ján z Avily, „lebo som vždy pripravený.“ Takúto radu dal kresťanom už v štvrtom storočí sv. Ambróz: „Žite tak, aby ste si zaslúžili denne prijímať!“

„Blízka príprava“ je bezprostredne pred prijímaním. Sv. Vincent de Paul sa pýtal jednej z rehoľných sestier, ako sa pripravuje, keď ide k Pánovmu stolu. Odpovedala, že sa zveruje a odovzdáva Bohu slovami sv. Terézie: „Môj Bože, ty sa úplne dávaš mne, ja sa úplne odovzdávam tebe.“ Podľa sv. Františka Saleského hlavná a najdôležitejšia príprava k svätému prijímaniu je: „úplne sa podrobiť Božej vôli“. Lahko je opakovať slová svätcov, ťažké je hovoriť ich z celej duše a s plným presvedčením. Preto sa odporúča, aby nezostala príprava na tak veľkú chvíľu len pri nejakom všeobecnom povzdychu. Aby bola konkrétnejšia, živšia, a tak sa stalo zvykom, najmä od 16. storočia, vzbudzovať si úkony jednotlivých čností.

Svätý Alfonz z Liguori pripravoval k svätému prijímaniu často veľké zástupy pri verejných ľudových misiách. Napísal o tom: „Príprava má byť obyčajne v tom, že si vzbudíme vieru, úctu, pokoru, ľútosť, lásku a túžbu, hlavné sú však tri postoje: vzbudiť si v srdci vieru, pokoru a lásku, k viere sa pridružuje úcta, k pokore ľútosť a k láske túžba.“

Svätý Ján Chrysolog poukazuje na tých, ktorí sa s vierou dotýkali čo len Ježišových šiat a boli uzdravení: „A my úbožiaci, ktorí denne prijímame a dotýkame sa tela Kristovho, nie sme uzdravení zo svojich rán?“ Liturgická obnova sa vrátila k počiatkom, k zvykom starých kresťanov, o ktorých nám podáva správu svätý Cyril Jeruzalemský. Píše, že veriaci dostávajú telo Pána na ruku so slovami: „Telo Kristovo.“ Prijímajúci potom odpovedá: „Amen“. Prisvedčuje, vyznáva, že verí v prítomnosť Božieho Syna. To robíme aj my keď hovoríme: „Amen.“

Túžiť je prejav lásky. Jedlo prospieva tomu, kto je lačný po ňom. Svätá Katarína Janovská musela ďaleko chodiť, aby mohla prijímať Telo Kristovo. Napriek tomu hovorievala: „Keby som už bola mŕtva a priblížili by mi svätú hostiu k perám, myslím, že by som sa prebudila.“

K Bohu sa nemôžeme inak priblížiť len cestou pokory. Liturgia preto opakuje slová stotníka z evanjelia: „Pane, nezaslúžim si, aby

si prišiel do môjho domu.“ (Mt 8, 8).

Katechizmus nás pozýva, aby sme sa pred každým svätým prijímaním opýtali samy seba: „Žijem v pokoji s ostatnými, milujem naozaj a úprimne svojho blížneho?“ Máme si vtedy spomenúť na slová evanjelia: „Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojim bratom; až potom príď a obetuj svoj dar.“ (Mt 5, 23-24). Eucharistia je sviatosť lásky, stretnutie s Kristom. Kristovi mám dať celého seba samého, celú svoju osobu. To je nemožné, ak odmietame dať blížnemu, to čo mu patrí.

V modlitebných knižkách sú návody, ako sa máme pripraviť na sväté prijímanie. Napriek tomu najprirodzenejší a najlepší spôsob je v tom, že sledujeme liturgiu, obrady a modlitby svätej omše a zapájame sa aktívne do nej telom i duchom. Ku svätej omši patrí sväté prijímanie ako jedna z dôležitých častí. Preto sa odporúča prijímať sväté prijímanie pokiaľ je to možné pri každej svätej omši. Vieme, že dnes Cirkev dovoľuje prijímať i dvakrát za deň, pod podmienkou, že keď chceme druhý krát pristúpiť k svätému prijímaniu musíme byť prítomní na celej tej druhej svätej omši.

V našej Rímskej cirkvi prevládol zvyk prijímať „pod spôsobom chleba“, a to tak, že kňaz dáva sväté prijímanie na jazyk prijímajúceho. V iných obradoch našej cirkvi, ako je napríklad gréckokatolícky, tam prijímajú „pod obojím“, zlatou lyžičkou prijímajú aj Krv Kristovu. V poslednej dobe sa aj Rímska cirkev vracia k niektorým dávny zvyklostiam. Znovu sa zavádza prijímanie „pod obojím“, buď priamo z kalicha, alebo namočením hostie. Vrátil sa aj zvyk brať eucharistiu do rúk. O tom píše sv. Ján Zlatousty, ktorý už vo 4. storočí vyzýval svojich veriacich, aby „položili ľavú ruku pod pravú, do dlane ktorej potom kňaz položí svätú hostiu“. Vonkajšie zvyky teda môžu byť rôzne. Všetky ale majú byť také, aby vyjadrovali živú vieru v prítomnosť Krista vo sviatosti, úctu a skromnosť. Sv. František Saleský upozorňuje veriacich aj na inú vec. Upozorňuje, aby sa vyhýbalo pri svätom prijímaní rôznym nie dobrým citovým prejavom ako sú prehnané pózy, vzdychy a neohrabané pohyby, ktoré sťažujú usporiadaný a dôstojný prístup k prijímaniu. Aj tu platí zásada, že usporiadaný vonkajšok má byť obrazom vnútorného poriadku. Samozrejme o veciach, o ktorých sme rozprávali, sme hovorili všeobecne a konkrétne úpravy, pravidlá a zvyklosti ustanovuje rozhodnutie Biskupskej konferencie danej krajiny a veriaci majú rešpektovať to, čo je ustanovené na danom území. U nás zatiaľ nie je dovolené sväté prijímanie do ruky.

Mário Orbán

Márnotratní

Neočakávaní,
v jedno ráno,
vraciam sa domov,
- my márnotratní synovia.
Opustili sme nočné kluby
plné dymu,
neviestiek,
alkoholu a drog.
Živil sme sa odpadkami
kontajnerov
a s inými bezdomovcami
spávali pod mostom Mirabeu.

Nečakáme oslavy na
privítanie,
vieme, že sme zhrešili, **Otče!**,
ale hľadáme
korene nášho
rodokmeňa ku
ktorému
patríme.

Zmiluj sa,
príjmi nás do svojej
rodiny,
odpuť naše viny,
chlieb každodenný dopraj
nám dnes,
zbav nás skúšok zlého
v dňoch budúcich,
a dovoľ používať znak kríža,
nám,
márnotratným synom.

Bohumil H. Chmelík

Ľudstvo dnes vraj trpí komplexom Boha. Neznamenať to, že by sme sa Boha báli. Naopak. Odmietli sme ho a na jeho miesto sme dosadili samých seba. Stále teda cítime, že ho potrebujeme, len sme ho teraz zamenili človekom. Ja ako boh. No neznie to lákavo? To bol dôvod, pre ktorý zhrušili už prarodičia a pre ktorý ľudstvo donekonečna stavia svoje babilonské veže. Určím si svoje vlastné desatoro, vlastné blahoslavenstvá aj vlastné šťastie. Okrem mňa nemusím nikoho rešpektovať. Teda aspoň naoko. A to asi láka najviac. Predstava pseudoslobody, ktorá nás v skutočnosti predá do otroctva nášho neustáleho „musím“ a „potrebujem“.

Je to presný opak toho, čo nás učil Ježiš. Jeho cesta k slobode sa nepriechi tomu, aby neustále nepripomínal, že plní vôľu niekoho iného, svojho Otca. Bezvýhradne ju prijíma, plný dôvery, že takto je to najsprávnejšie.

Aj v evanjeliu zaznie jedno z tých vyjadrení: „Áno, Otče, tebe sa tak páčilo.“ On, ktorý tak veľa dokázal a bol silnou osobnosťou, absolútne rešpektuje Otcovu vôľu. Nevníma ju ako ovplyvňovanie a obmedzovanie svojich plánov. Nevidí v nej hrozbu pre svoju budúcnosť. Stal sa jej ohlasovateľom. Ak pozorne čítame riadky evanjeliového úryvku, vybadáme, prečo mal dôvod na túto oddanosť. Pozná Otca ako nikto iný a rozumie jeho konaniu.

V tomto svetle sa dá pochopiť aj výrok Alberta Schweitzera: „Kto si chce zamilovať svet, musí sa naň pozeráť Božími očami.“ Teda očami toho, kto tento svet s jeho dejinami stvoril a dal mu cieľ. Rešpektovať Božiu vôľu preto nedegraduje našu dôstojnosť, neponižuje nás na slepé a manipulovateľné stvorenia. Naopak, tak ako pre Schweitzera, aj pre nás to bude kľúč k lepšiemu pohľadu na náš vlastný život a jeho hodnotu, ktorý nás urobí slobodnejšími. Všetky starosti o zajtrajšok môžeme deliť dvoma. Boh ho totiž prežije s nami.

Jaroslav Ivančo

Ži v pokoji s okolím (II.)

11. Keď chceš, aby druhý bol voči tebe trpezlivý, maj ty strpenie s inými.

12. Ako ďaleko si ešte od pravej lásky a pokory, ktorá sa nevie na nikoho hnevať, k nikomu nebuť nevraživá, iba ak k sebe!

13. Nie je ťažko vychádzať a žiť s dobrými ľuďmi, to sa, prirodzene každému páči, a každý má rád pokoj, a väčšmi ľúbi tých, čo s ním rovnako zmýšľajú.

14. Ale vedieť žiť v pokoji s ľuďmi surovými, nešťachetnými, neporiadnymi alebo s takými, čo nám odporujú, to je veľká milosť a čin veľmi chvályhodný a mužný.

15. Niektorí žijú v pokoji so sebou i s druhými.

16. A sú aj takí, čo ani sami nemajú pokoj, ani druhých nenechávajú na pokoji: iným sú na ťarchu a sebe ešte väčšmi.

17. A potom sú i takí, čo sami žijú v pokoji, a usilujú sa i druhých priviesť k pokojiu.

18. Ale všetok svoj pokoj v tomto ťažkom živote máme vidieť viac v tom, aby sme pokorne znášali protivenstvá, než v tom, že nijaké protivenstvá nepociťujeme.

19. Kto vie lepšie trpieť, bude mať viac pokoja. Lebo taký človek je víťazom nad sebou a pánom sveta priateľom Kristovým a dedičom neba.

Tomáš H.Kempenský „O nasedovaní Krista“

Byť človekom, dobrým človekom, to je to najdôležitejšia vec na svete. Koho to však zaujíma? Byť dobrým predpokladá dobré srdce, ochotu zasadzovať sa za druhých, a pritom zabúdať na seba. Kto už len o to stojí? Také veci nikdy nie sú v móde.

Zovšadiaľ sa neustále hlasno ozýva volanie po reformách, no tie nekonečné reči o obnove sú ako hmla, ktorá sa rozplynie vo vzduchu. Obyčajný človek z toho nemá nič. Veľký svet má oči iba pre veľké veci. Pre nápadné veci stojace na vrchole moderného hodnotového rebríčka: peniaze, moc, popularita, luxus. Počítačový svet ráta so všetkým, len nie so srdcom.

Nikoho nezaujíma, či si dobrý, úprimný a poctivý, ani či si ochotný zodpovedne pracovať, ale aké máš skúšky a diplomy, tituly, ambície, funkcie. Žiada sa od teba vedecko-technický výkon a ekonomický potenciál, a nie ľudské emócie, ako súcitiť, pochopenie, záujem o druhých, pozornosť voči ľuďom v núdzi.

Nedaj sa znechutiť.

Buď dobrým človekom.

*Potom sa ten kúsok sveta, v ktorom žiješ,
stane lepším kúskom sveta.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 14. týždni Cezročného obdobia

8.VII. utorok

18.00 + Matúš Kulifaj a manželka Veronika

9.VII. streda

18.00 + Jozef Kerák (2.výr.) a rodičia

11.VII. piatok

18.00 + Jozef Hrdlovič

12.VII. sobota

18.00 + Pavol Jamrich a manželka Mária

Upratovanie kostola č.d. 285 – 324

13.VII. 15. Nedel'a Cezročného obdobia

8.00 + Rozália Kulifajová a rodičia

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

7.VII. pondelok

sv.Anton Mária Zaccaria, kňaz

8.VII. utorok

sv.Akvila a Priska sv.Prokop, mučeník

9.VII. streda

sv. Peter Sans, biskup a spol. sv. Augustín Zhao Rong a spol. čínski mučeníci

10.VII. štvrtok

sv.Libuška (Amalberga)

11.VII. piatok

sv.Benedikt, opát, - sviatok, sv.Oľga

12.VII. sobota

sv.Ján Gualbert, opát

Na druhý deň sa veľký zástup, čo prišiel na sviatky, dopočul, že Ježiš prichádza do Jeruzalema. Nabrali palmových ratoleští, vyšli mu v ústrety a volali: Hosana! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom, kráľ Izraela.

(Jn 12, 12 - 13).

Kňaz

Ježiš vyšiel von s trňovou korunou a v purpurovom plášti. Pilát im povedal: „Hľa, človek!“ Len čo ho zazreli veľkňazi a ich sluhovia, kričali: „Ukrižuj! Ukrižuj ho!“ (Jn 19, 5 - 6).

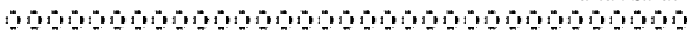
Ježiš v priebehu niekoľkých dní zažil radostné prijatie a volanie na slávu, ale aj volanie, aby bol ukrižovaný. Ľudia sa nechajú ľahko zmanipulovať. Možno sme to niekedy aj my zažili. Prežívajú to aj kňazi. Raz ich ľudia obdivujú, inokedy hania.

Má to vplyv aj na komunikáciu ľudí s kňazom. Je veľmi spektrálna a veľa záleží aj od ľudí, aj od kňaza. Ľudia sa s kňazom stretávajú pri rozličných príležitostiach. Miestom stretnutí môže byť kostol, farská budova, ulica alebo iné miesto. Niektoré stretnutia sú neformálne, iné vyplývajú z kňazovej funkcie a požiadaviek jeho veriacich. Oni majú rozdielnu intenzitu prežívania svojej viery a náboženskej angažovanosti. Na stretnutie s kňazom prichádzajú v rozličnom vnútornom rozpoložení. Môžu mať radosť, že sa budú s ním rozprávať a niečo riešiť. Iní cítia strach zo stretnutia. Niektorí sú arogantní a hlasovou silou chcú presadzovať svoje požiadavky. Sú aj takí, ktorí po všetkých úradoch chodia v predklone, ale keď prídu na farský úrad, tak sa vyrovnajú a správajú sa veľmi dôležite.

Predovšetkým od kňaza sa právom očakáva, aby bol pripravený komunikovať s rozličným typom ľudí, ktorí majú k nemu rozličné vzťahy. Zaiste nie je problém pre neho komunikovať s tými, ktorí sú milí a pokojne vystupujú. Iné je to s tými, ktorí kňaza nenávidia, alebo s tými, ktorí žiadajú niečo, čo kňaz nemôže urobiť. Mal by s pokojom zvládať všetky útoky a invektívy. Veď on by mal byť „profesionálne“ dobrým človekom a je dehonestujúce pre jeho stav, keby na nejaký atak reagoval podobne. Aj pre neho platia slová Pána Ježiša: „Lebo ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať“ (Mt 5, 46)? To však neznamená, že má ustupovať zo svojich zásad, nezachovávať predpisy, alebo sa ľudí báť. Nikdy by však ľudia od kňaza nemali odchádzať s pocitom, že ich urazil, alebo s nimi hrubo komunikoval. Skôr si majú zo stretnutia s kňazom odniesť komunikačný zážitok. Ľudia majú na to právo. Veď od koho to majú očakávať, ak nie od neho?

Ale aj tí, ktorí s kňazom komunikujú, majú solídne vystupovať. Nemali by kňaza pokladať za nejakého „servismana“, ktorý im má bez problémov vyhovieť vo všetkom, čo od neho žiadajú. Takéto nároky môžu mať v servise, keď si prídu dať opraviť auto. Kňaz musí neraz veľa vecí pripomenúť, alebo niekoho napomenúť, lebo to patrí bytostne k jeho kňazskému poslaniu. Aj keď to niektorí ľudia nechcú počúvať, bolo by znakom ľahostajnosti a povrchnosti kňaza, keby sa nesprával ako Ježiš a nepovedal ľuďom: toto robíte dobre a toto zle.

Marián Šuráb

„Čím len bude tento chlapec?“

Lk 1,67

Aj v dnešný večer, v túto chvíľu mžem s tebou, Pane, hovoriť a chápať, že i táto chvíľa modlitby je chvíľou môjho rastu, môjho obohatenia, plnosti môjho života...

Pane,

povolal si ma k životu.

Možno nado mnou, celkom malým, si rodičia kládli otázku:

„Čím len bude toto naše dieťa?“

Teraz, Pane, mám možno pätnásť, sedemnášť, dvadsať, dvadsaťpäť, tridsať, štyridsať, päťdesiat... či osemdesiat rokov...

Už by som mohol dávať odpoveď svojim rodičom na túto otázku.

Ale ja si chcem v dnešný večer túto otázku klásť sebe samému:

Čo zo mňa vyrastá? Čo umožňujem,

aby sa zo mňa stávalo?

Možno, Pane, na to zabúdam, že ja mám predsa v tom svoj vlastný podiel, podiel na vytváraní života, podiel na tom, akým som.

Možno, možno som sa, Pane, niekedy hneval na okolie, na ľudí, možno aj na teba, prečo som taký, aký som, prečo je svet taký, aký je, prečo sú ľudia takí, akí sú...

Možno som chcel odísť od svojej vlastnej zodpovednosti

za seba samého, za to, aký som, možno by som bol najradšej, keby boli okolo mňa len ľudia, ktorí mi vyhovujú, ktorí ma majú radi, vo všetkom so mnou súhlasia, ktorí chcú to, čo ja.

A ja snívam a myslím si: To by bol život!

Ty si, Pane, múdry.

Ty vieš, že i vinič treba strihať, aby mohol oveľa viacej zarodiť.

Ty mi neraz posielaš do cesty ľudí, ktorým by som sa najradšej vyhol, a predsa môžu byť do môjho života oveľa väčším...

Bude záležať len na mne, ako sa ja sám voči nim zachovám...

Ó, Pane, ty sám vidíš, ako život okolo mňa neraz rýchlo uteká

a ja sa neviem ani zastaviť, možno si ani neviem nájsť čas na vychádzku do hôr, do prírody a prežívať, ako sa mi z krásy celého stvoreného sveta prihováraš, ako hovoríš:

„Pozri, toto všetko som stvoril len pre teba, aby si ty mohol rásť v láske...“

Pane, neviem takto hľadiť.

Posielaš mi do môjho života toľkých ľudí... Chcem ti ďakovať v

dnešný večer za svoju mamu, otca, za ich lásku, ktorú som

nevedel často doceniť, doceniť to, čo pre mňa znamenajú, pre

môj rast v múdrosti a pravdivosti života. Dovoľ mi, Pane,

nečakať iba od druhých ľudí, aby mi pomáhali k rastu, pomôž

mi, aby som nezabúdal, že i ja mám byť pomocou druhých,

mám im pomáhať rásť v pravej múdrosti, a v láske k tebe i k

ľuďom, ku všetkému, čo je krásne, pravdivé a veľké...

Pane, chcem ťa prosiť i o to, aby som nezabúdal, že i táto chvíľa, tu, v tomto chráme, že každá chvíľa, v ktorej sa s tebou zhovárom alebo ťa počúvam, to nie je len povinnosť, len zbožnosť.

To je možnosť nového rastu, to je možnosť, aby som sa mohol stávať lepším, aby som mohol nadobudnúť novú chuť do života, novú nádej, novú istotu, ktorá pramení z teba, ktorý si Život.

Ty jediný môžeš o sebe povedať:

„Ja som Život.“

Pre teba tisíc rokov je ako deň a jeden deň ako tisíc rokov,

ty si Životom, pretože si Láskou...

Pane, pomôž mi, aby som dnes odchádzal z tohto chrámu v tvojom Duchu, aby som odchádzal s dôverou, ktorú tvoj anjel prebúdzal v Márii z dnešného evanjelia.

Hovor, prosím, i mne tie slová:

„Neboj sa... neboj sa...!
V dnešný večer si našiel v mojich očiach milosť...“
Ja ti verím,
Pane,
ja ti verím...

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

ŽIVOTNÝ PRÍBEH.....

Nedávno som počul príbeh. Asi sa nestal presne tak ako mi bol vyrozprávaný, možno je tam pár vecí pridaných, prikráslených, ale podstata ostala.

Mladý vyštudoval. Červený diplom, hrdosť, pocit majstra sveta.

Pyšný otec, vlastne celá rodina. Rodine sa darilo, otcova firma prekvitala, peňazí mali (ako vraví môj kamarát Mišo) ako indián šípov :)

Mladý oprávnené očakával dar - odmenu za roky driny na výške. Nie tak dávno sa rozprávali s otcom, že auto by bolo fajné...

Nastal veľký deň - promócie. Oslava, blahoželania, potriasanie rukou. Od členov rodiny dostal zopár drobností, ktoré síce potešili, ale čakal na to hlavné - kľúče od auta, ktoré mu mal dať otec. Prišla tá chvíľa. Otec si ho zavolať na bok a povedal mu „mám pre teba vzácny dar“. Mladému sa rozbúšilo srdce a nevedel sa dočkať. O to viac bol prekvapený, keď namiesto kľúčov otec vytiahol kožené púzdro a podal ho synovi. V púzdre bola Biblia.

(heeeeee, mestskí liberáli, nekrúťte očami, aj váš svet stojí na základoch židovsko-kresťanskej civilizácie).

Mladý sa na knihu pozrel a povedal „Ty si zo mňa strieľaš? Ty mi dávaš toto?“

V tej chvíli otca nenávidel, cítil sa oklamáný. Hodil bibliu aj s púzdom na stôl a šiel preč. Ráno sa zbalil a odišiel do iného mesta.

Bez rozlúčenia, lebo stále cítil zlosť. Prácu zohnal rýchlo, býval u priateľov, kým si nenašiel niečo svoje. Neozval sa niekoľko rokov.

Najprv kvôli zatrpknutosti, neskôr kvôli pocitu zahanbenosti. O pár rokov ho zastihla správa od mamy, že otec dostal infarkt a zomrel. Vraj ak chce, tak má prísť na pohreb, otec si to veľmi želal.

Prišiel. Bolo mu to strašne ľúto. Po všetkom mu matka podala to kožené púzdro s bibliou a povedala aby si ju aspoň prelistoval.

Vzal si ju domov a našiel si čas aby knihu otvoril. Zamrazilo ho keď zbadal, že medzi stránkami bol zasunutý šek na veľkú sumu. A ešte vložený lístok s odkazom. „Nechcel som ti auto kúpiť ja.“

Chcel som, aby si si kúpil sám auto aké potrebuješ a aké sa ti páči.

Chcel som ti dať slobodu. Mrzí ma, že si s ňou naložil takto. Ale verím, že zmúdreš. Otec.“

Až potom všetko pochopil.

Každý z nás by sa mal naučiť pokore a dôvere.

Z internetu

Sv. Terézia z Los Andes

13. júl

„Ježiš nechcel, aby som sa narodila ako on. Prišla som na svet uprostred bohatstva, všetkými rozmazávaná... Iba Boh vie, čo ma stálo, aby som vykorenila zo svojho srdca všetku pýchu a márnosť,“ napísala o svojom živote čilská karmelitánka sv. Terézia

z Los Andes, ktorú Svätý Otec pri jej kanonizácii 21. marca 1993 označil za model večnej evanjeliovej mladosti.

Narodila sa 13. júla 1900 ako Juana Fernandezová Solarová v zámožnej rodine v Santiagu. Jej rodina však neoplývala iba hmotným, ale aj duchovným bohatstvom. Veľkým vzorom pre Juanitu bol starý otec, ktorý ochotne odpovedal na jej zvedavé otázky o Bohu, Eucharistii, Božej Matke či Ukrižovanom. Tieto témy ju zaujímali už od

detstva, keď rástol jej prirodzený vzťah k Bohu a Panne Márii. Deň svojho prvého svätého prijímania označila za okamih, keď ju Ježiš prvý raz objal a už nikdy viac nepustil zo svojho náručia. Juanita vyrástla na prítáľlivé dievča. Bola veľmi spoločenská, venovala sa športu, najmä jazde na koni a plávaniu. Jej fyzická krása očarila nejedného jej rovesníka. Keďže

rodičia sa trochu obávali o jej výchovu, zapísali ju do internátnej Školy Najsvätejšieho Srdca. Juana tu veľmi trpela pre stratu voľnosti, no naučila sa rozjímať a praktická meditácia urýchlila jej duchovné dozrievanie. V internáte sa zoznámila s dielami sv. Terézie od Dieťaťa Ježiša a sv. Alžbety od Najsvätejšej Trojice, ku ktorým cítila takmer sesterský vzťah. Spis sv. Terézie z Avily Cesta k dokonalosti jej zasa predostrel nesmierne horizonty života v modlitbe.

Po návrate domov bolo u nej badať zmenu: nezaujímal sa už iba o dlhé prechádzky ale venovala sa sociálnej činnosti, pomáhala misionárom, spolu so sestrou Rebekou vyučovala katechizmus, slúžila chorým a chudobným, starým aj sirotám. V tom čase sa však začínal zhoršovať jej zdravotný stav. Trpela bolesťami hlavy, nevysvetliteľnou únavou a vnútorným vyprahnutím. No všetko to zverila Bohu ako obeť za svoje hriechy a hriešnikov, ako aj za Svätého Otca a kňazov. Túžila po zasvätenom živote, no nevedela sa rozhodnúť medzi karmelitánkami a spoločnosťou Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Po návšteve malého karmelitánskeho kláštora si napokon zvolila karmel a 7. mája 1919 odišla do kláštora v Los Andes. Prijala meno Terézia od Ježiša a zmyslom jej života sa stala modlitba, ticho, láska, obeta a radosť. Ani medzi múrmi kláštora nestrácala zmysel pre humor a neraz si robila žarty zo svojej chudoby: „Predstavte si, že moje šaty sú pozošívané zo 150 kúskov! Z pôvodného oblečenia neostalo nič... „Jej skutočnou chudobou však bolo zrieknutie sa slobody, rodiny, priateľov. V marci 1920 predpovedala sestra Terézia svoju skorú smrť. Naozaj, na Veľký piatok 2. apríla ťažko ochorela na týfus. V pondelok prijala pomazanie chorých a Eucharistiu a v nasledujúci deň zložila večné sľuby. Dňa 12. marca, iba 11 mesiacov od vstupu do rehole, zomrela. Kláštor v Los Andes sa zakrátko po jej smrti stal vyhľadávaným pútnickým miestom.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku